

ผู้ให้สิทธิขอขอบคุณผู้รับ

นำเสนอเมื่อ : 18 พ.ค. 2552

ในสำนักเซนของอาจารย์เซอิตสู

ถือว่าเป็นสำนักศึกษาเกี่ยวกับเซนที่มีนักศึกษาจำนวนมาก กระทั่งว่าที่ฝึกเริ่มไม่เพียงพอที่จะรองรับผู้มาศึกษา

อาจารย์เซอิตสูมีความคิดที่จะสร้างเรือนพักหลังใหม่ จึงได้แจ้งข่าวสารแก่ผู้มีศรัทธาที่ประสงค์จะร่วมทำบุญ หลังจากแจ้งข่าว ก็มีผู้มาบริจาคเงินในการก่อสร้างจำนวนมาก เป็นจำนวนเงินที่มากบางน้อยบ้างตามกำลังที่แต่ละคนพึงมี

อยู่มาวันหนึ่ง มีเศรษฐีนามว่า อูเมสู เซอิตสู ต้องการที่จะไปร่วมทำบุญด้วย จึงเดินทางไปที่วัดนั้น พอไปถึงก็แจ้งความจำนงที่จะร่วมทำบุญเป็นเงินจำนวน ๕๐๐ เหรียญ ซึ่งถือว่าเป็นจำนวนเงินที่มากถ้าเปรียบเทียบกับคนอื่น

ขณะที่เขามอบเงินถวายอาจารย์เซอิตสูนั้น ท่านกลับแสดงอาการเฉยๆธรรมดาๆ เหมือนกับว่าเงินที่ได้รับไม่มีค่าอะไร ทำให้เศรษฐีรู้สึกไม่พอใจในการแสดงออกของท่าน เพราะเขาต้องการให้ท่านอาจารย์กล่าวขอบคุณบ้าง

"ในถูงนั้นมีเงินอยู่ตั้ง ๕๐๐ เหรียญนะครับท่านอาจารย์"

"เออ อาตมารับทราบแล้ว ก็โยมบอกอาตมาครั้งหนึ่งแล้ว"

"ถึงผมจะเป็นพ่อค้าที่ร่ำรวย แต่เงิน ๕๐๐ เหรียญก็ถือว่ามากอยู่นะครับ" เศรษฐีพูดเชิงน้อยใจ

"โยมต้องการให้อาตมาขอบคุณ ที่โยมมาทำบุญในวันนี้ใช่ไหม?" อาจารย์ถามย้อนคืน

"ผมคิดว่่าก็น่าจะเป็นเช่นนั้นแหละครับ"

เมื่อทราบความต้องการที่แท้จริงของเศรษฐีแล้ว อาจารย์เซอิตสูจึงกล่าวว่า

"อาตมาว่าโยมคิดแบบนี้ไม่ถูกนะ โยมผู้ให้นั่นแหละควรที่จะขอบคุณอาตมาผู้รับ เพราะถ้าไม่มีผู้รับ ผู้ให้ก็ไม่รู้จะไปทำบุญกับใคร ผู้ให้สิทธิขอขอบคุณผู้รับ ที่ให้โอกาสเขาได้ทำบุญและทำความดีเพื่อตัวเขาเอง"

ข้อคิด

คนเรามักจะมองว่าการให้เท่านั้นเป็นความดีงาม บางครั้งจึงลืมนึกมองว่าการให้ของเรานั้นมีคุณค่าอย่างไร เพราะหากมีเพียงผู้ให้แต่ไม่ใส่ใจในผู้รับ การให้ก็ไม่ต่างอะไรจากการวางสิ่งหนึ่งลงให้ผู้อื่นแล้วก็เสร็จไป ดังนั้น ผู้ให้และผู้รับจึงควรให้ความสำคัญต่อกันด้วยความจริงใจ แล้วการให้และการรับก็จะก่อให้เกิดคุณค่าที่งดงาม

ที่มา: หนังสือนิทานธรรมะ สอนศิลปะ...การใช้ชีวิต ของท่านชุตินิพนธ์